

Sygn. akt XII Gz 747/13

POSTANOWIENIE

Dnia 03 luty 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział XII Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dariusz Janiszewski

Sędziowie: SSO Jolanta Safader-Skwarlińska

SSO Bożena Kachnowicz - Kokot (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 03 luty 2014 roku w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Telewizja (...) Spółki Jawnej z siedzibą w W.

przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

od postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni z dnia 09 października 2013 roku, sygn. akt VI GC 2101/12

w przedmiocie przyznania biegłemu sądowemu wynagrodzenia

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Gdyni do ponownego rozpoznania pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt XII Gz 747/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 09 października 2013 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI GC 2101/12 Sąd Rejonowy w Gdyni przyznał biegłemu Leopardowi R. wynagrodzenie w kwocie 3.058,56 zł za wydanie w sprawie opinii z dnia 19.09.2013 r. i należność tę wypłacił w części tj. w wysokości 1.500,00 zł z zaliczki uiszczonej przez powoda w dniu 25.04.2013 r., zaksięgowanej w rejestrze dochodów, konto C, strona 250 poz. 950 – k. 110 akt sprawy, zaś w pozostałej części tj. 1.558,56 zł – tymczasowo ze Skarbu Państwa.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że biegły sądowy L. R. wykonał opinię z zakresu budownictwa, za sporządzenie której wystawił rachunek z dnia 19.09.2013 r. w kwocie 3.058,56 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie łącznie za 96 godzin pracy. Sąd zwrócił uwagę na treść art. 89 ust. 1-3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym biegłemu lub tłumaczowi powołanemu przez sąd przysługuje zwrot kosztów podróży, innych wydatków koniecznych związanych ze stawiennictwem w sądzie oraz wynagrodzenie za wykonaną pracę. Zgodnie zaś z art. 90 ww. ustawy wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę określa się, uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy, a wysokość wydatków niezbędnych do wykonania czynności – na podstawie złożonego rachunku. W tym zakresie § 4 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym ustala, iż wynagrodzenie biegłych określa się według taryfy – w wypadkach w niej regulowanych, zaś w innych wypadkach – na podstawie stawki wynagrodzenia za godzinę pracy. W ocenie Sądu Rejonowego nie było podstaw, aby zakwestionować rachunek biegłego, bowiem jego wysokość odpowiada nakładowi pracy i kwalifikacjom oraz obowiązującym w tym zakresie przepisom prawa. Uwzględnia także stopień trudności wykonania przedmiotowej opinii oraz kosztów poniesionych dla jej wykonania.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł pozwany zaskarżając je w całości i zarzucając:

- naruszenie art. 89 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, poprzez nieprawidłową ocenę przez Sąd ustawowych przesłanek tj. wymaganych kwalifikacji, potrzebnego do sporządzenia opinii czasu i nakładu pracy i przyznanie w związku z tym biegłemu wynagrodzenia, które jest zawyżone, nie odpowiada faktycznie wykonanej pracy przez biegłego, a ponadto rażąco odbiega od wynagrodzenia przyznawanego biegłym w analogicznych sprawach.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przyznanie biegłemu sądowemu Leopardowi R. wynagrodzenia, które będzie adekwatne do jego nakładu pracy przy sporządzeniu opinii w sprawie, jak również zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W treści swojego uzasadnienia skarżący podkreślił, że Sąd Rejonowy swoje rozstrzygnięcie oparł na nie obowiązującym już akcie prawnym, jak również, że przyznane wynagrodzenie stanowi kwotę rażąco wygórowaną, nie uwzględniającą czasu i nakładu pracy niezbędnego do wydania opinii. Pozwany zakwestionował zarówno czas pracy biegłego jak stawkę określoną na 1.7 %. W ocenie pozwanego wykonanie opinii wymagało najwyżej 10 godzin pracy, bowiem sprowadzało się jedynie do przeanalizowania akt sprawy i przekazania wiedzy co do oznaczeń na mapach. Skarżący zarzucił również, że z przedłożonej przez biegłego karty pracy nie wynika również jakie czynności wykonywał w każdej z godzin pracy. Nie odniósł się do tego również Sąd, który to bez żadnych zastrzeżeń uwzględnił żądane przez biegłego wynagrodzenie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Zażalenie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 288 k.p.c. biegły ma prawo żądać wynagrodzenie za stawiennictwo do sądu i wykonaną pracę. Zasady na których sąd ustala prawo biegłego do wynagrodzenia określa art. 89 i n. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2010.90.594 j.t.) – zwana dalej: u.k. s.c. (...) z art. 89 § 2 u.k.s.c. wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę ustala się uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy, a wysokość wydatków – na podstawie złożonego rachunku. Natomiast szczegółowy sposób określania wysokości wynagrodzenia biegłego reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. U. 2013. 518).

Z powyższego wynika, że podstawę ustalenia wynagrodzenia biegłego stanowi przedstawiony przez niego rachunek za sporządzoną opinię. Rachunek taki nie jest jednak wiążący dla sądu i podlega weryfikacji, któremu to służy karta pracy biegłego. Treść karty pracy obejmująca szczegółowe wymienienie czynności, jakich biegły dokonał w związku z opracowaniem opinii, jak również czasu poświęconego na każdą z tych czynności, zobowiązuje sąd do konkretnego ustosunkowania się do tych danych (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 sierpnia 2012 r. I Acz 1206/12).

Jednocześnie należy podkreślić, iż zgodnie z wymogiem wynikającym z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. motywy podjętego rozstrzygnięcia powinny być wyjaśnione w taki sposób, który umożliwi przeprowadzenie kontroli instancyjnej po jego zaskarżeniu. Słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, że dokonanie rozważań

dotyczących nakładu pracy biegłego, czasu rzeczywiście niezbędnego do wykonania zlecenia, uwzględnienia stopnia skomplikowania przedmiotu opinii, czy jej zakresu, jest w myśl art. 89 u.k.s.c. niezbędne do prawidłowej oceny wniosku biegłego i ustalenia właściwej wysokości wynagrodzenia za sporządzoną przez niego opinię. Tym samym ich brak uniemożliwia w istocie kontrolę merytoryczną postanowienia w postępowaniu zażaleniowym (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 7 września 2012 r. (sygn. akt I ACz 583/12, LEX nr 1217750). Analizując treść zaskarżonego postanowienia uznać należy, że Sąd Rejonowy nie uczynił zadość ww. czynnościom. Sąd pierwszej instancji nie dokonał rozważań dotyczących nakładu pracy biegłego i czasu rzeczywiście niezbędnego do wykonania przez biegłego zlecenia, a także stopnia skomplikowania przedmiotu opinii oraz tego czy zakres opinii mieści się w granicach oznaczonych w zleceniu sądu. W swoim lakonicznym uzasadnieniu Sąd ten ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że wysokość wynagrodzenia odpowiada nakładowi pracy i kwalifikacjom, obowiązującym przepisom, jak również trudności wykonania opinii i poniesionym wydatkom co jest niewystarczające, albowiem nie ujawnia w sposób dostateczny motywów jakimi kierował się przy rozpoznawaniu wniosku. Należy też zauważyć, że przedmiotowa karta pracy biegłego nie zawiera podziału na poszczególne czynności wykonywane w ramach sporządzania opinii. Pomimo tego Sąd bez stosownego wyjaśnienia, zaakceptował w całości wskazaną przez biegłego ogólną liczbę godzin w ilości 96, jak również stawkę w wysokości 1,7 %.

W następstwie wyżej wymienionych braków w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie jest możliwe odczytanie motywów rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, co oznacza, iż tym samym nie jest możliwa kontrola merytoryczna zaskarżonego postanowienia w postępowaniu zażaleniowym. Niemożliwość zaś przeprowadzenia kontroli instancyjnej skutkować musi stwierdzeniem, iż sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, w związku z czym zaskarżone postanowienie podlegało uchyleniu.

Sąd Rejonowy powinien ponownie rozpoznać wniosek biegłego o przyznanie wynagrodzenia w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, dokonując przy tym zakresie stosownej analizy opinii, rachunku i karty pracy biegłego według wskazanych kryteriów, mając też na uwadze podniesione przez w zażaleniu argumenty skarżącego.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.